

med nageln, för att känna efter, om en yta är fullkomligt jemn.) (Fig.) På det nogaste granska. *N. med någon* ell. *något*. — *Nagelfarande*, n. 4.

NAGELFAST, a. 1. Fästad med naglar.

NAGELGRÄS, n. 5. Se *Cerast*.

NAGELJERN, n. 5. En platt, fyrkantig jernbit, hvars öfre yta mot ena ändan har en ansats, så att godset der är betydligt tjockare, och i hvilket ett eller flera hål äro anbragta. Begagnas att göra hufvud på naglar eller bultar.

NAGELLED, m. 3. Yttersta leden af ett finger.

NAGELPROF, n. 5. Ett slags dryckesprof, då man sätter nageln på ett visst ställe af det kärl, hvarur man dricker, och försöker, om man på en gång kan dricka ända dit.

NAGELROT, f. 3. pl. — *rötter*. 1) Eftersta delen af nagel på finger eller tå. — 2) Liten tråd eller sträng, som lossar sig ifrån huden kring en nagel och stundom förorsakar någon smärta.

NAGELSPRÅNG, n. 5. Inflammation med våldsam värk vid nagelroten eller på sidorna af nageln på ett finger.

NAGELTRÅNG, n. 5. Ett slags åkomma, när sidoväggarne af nagel på finger eller tå krökta yxa in i köttet och förorsaka smärta och svullnad.

NAGELTÅNG, f. 3. pl. — *tånger*. Liten tång, hvarmed naglar (II, 1) afputsas.

NAGELÖRT, f. 3. Örtslägtet *Draba*.

NAGG, n. 5. 1) Naggande. — 2) Hvarje särskilt gång, som någon naggar. *Första och andra n-et tålde hon, men vid det tredje blef hon ond*. — 3) *N-et*, en hästsjuka. — *S. m.* 2. Se *Brödnagg*.

NAGGA, v. a. 1. 1) Bitta helt lindrigt, lätt efter hvarntannat. — 2) *N. bröd*, med brödnagg göra korsänder derpå. — *N-d*, part. pass. (Adjektivt) *N-dt blad*, kallas i botaniken ett blad, då bladkanten har små vinkliga inskärningar, hvaraf bildas utstående delar eller så kallade *Naggländer*, hvilka gå lodrätt ut ifrån bladkanten.

NAGGANDE, n. 4. Handlingen, då man naggar. — *Adv.* (fam.) *N. god*, utomordentligt god.

NAGGLAF, m. 2. pl. — *lappar*. En lafart på ljunghedar och torra backar. Lichen *fimbriatus*.

NAGGTAND, f. 3. pl. — *tänder*. Se *Naggad* (under *Nagga*).

NAGGTANDAD, a. 2. (bot.) *N-t blad*, hvars kant är försedd med mindre, sins emellan långt åtskilda och lodrätt ifrån kanten utstående tänder.

NAGLA, v. a. 1. Fästa med nagel (I) eller naglar. I samma mening säges äfven *N. fäst*, *ihöp*. — *Naglande*, n. 4. o. *Nagling*, f. 2.

NAHANGARE, m. 5. (t. *Nachhänger*) Redskap i replagier.

NAIV, -iv, a. 2. (fr. *Naïf*, af lat. *Nativus*, medfödd) 1) Naturlig, okonstlad, otvungen. — 2) Enfaldigt öpenhertigt, menlost uppriktig. [*Naïf*.]

NAIVETET, - - -ét, f. 3. (fr. *Naïveté*) 1) Naturlighet, öpenhertighet. — 2) Barnslig, menlös enfald, menlöshet. [*Naïveté*.]

NAJA, v. a. 1. (skepp.) Fästa med bändsel. — *Najande*, n. 4.

NAJA, f. 1. Se *Glasögonsorm*.

NAJAD, -åd, f. 3. (grek. myt.) Käll-, flod- eller sjönyf.

NAKEN, a. 2. neutr. — *et*. 1) Utan kläder. *Kläda af sig alldeles n.* (Fam.) *N. som en åt, så n. som han kom till världen*, alldeles naken. — *Syn*. Blott, Blottad, Blott och bar. — 2) Utan hår. *N. hund*. *Hunden har en n. fläck på*

ryggen. — *Syn*. Hårlös. — 3) (fig.) Blott och bar, utan betäckning. *Nakna murar*, utan träd eller grönska. *N-et träd*, utan löf. *N-et fält, berg*, utan träd. — 4) (bot.) *Nakna Jungfrun*, se *Tidlösa*.

NAKENHET, f. 3. Egenskapen att vara naken.

NAKLING, f. 2. (bot.) Se *Tidlösa*.

NAKTERHUS, n. 5. (skepp.) Ett framför ratten i kajutkappen varande skåp, hvarist styrkompasserna äro inriktade.

NAKTERHUSLAMP, f. 1. (skepp.) Lampa i nakterhuset, brukad nattetid.

NALKAS, v. d. 1. Närma sig. *N. elden*. *N. sitt slut, sitt yttersta*. *Stunden n.* (Fig.) *N. Gud i bönen*, höja sina tankar i bönen till Gud. — *Syn*. *Annalkas*, Närma sig, Stunda. — *Nalkande*, n. 4.

NALLE, m. 2. Skämtsam benämning på björnen.

NAMN, nämnm. n. 5. 1) Det ord, hvarmed person eller sak, eller en samling af personer eller saker vanligen betecknas. *Hans n. är Anders*. *En vid n. Puff. Sága, uppgifva, skrifva, under-teckna sitt n. Blifva tillfrågad om sitt n. Kalla, nämna någon vid n. Resu under främmande n. Hafva, bära n. af grefve. Känd till n-et. Göra skäl för n-et*, förtjena det. Se äfven *Gagn*. — Bildar sammansättningarna *För-, Till-, Bi-, Vedernamn, m. fl.* — *Syn*. Benämning. — 2) Vagnar, ansvar. *I mitt, hans n.*, på mina, hans vägnar, ansvar. *Rörelsen fortsattes i hans n. I Guds n.*, med anropande af Gud, för Guds skull. *I n. Faders, Sons och den H. Andes*, i den heliga Treenighetens namn, med anropande af den treenige Guden. — 3) *Borgen. Låna pengar på ens n.* — 4) Viss egenskap, beskaffenhet, som man tillskrifver person eller sak. *Man gör honom ej orätt, om man ger honom n. af blodsugare. Allt spel är förbjudet, under hvad n. det vara må, af hvad n. och beskaffenhet det vara må. Denna handling gaf man med rätta n. af våld och tyranii. Ge en ting sitt rätta n.*, rätt bedöma det. — 5) (fig.) a) Sken, förebärande, förevändning. *Under n. af vänskap*. — *Syn*. Benämning. — b) Rykte. *Hafva godt, dåligt n. om sig. Han har n. för all vara en smulgråt. Förvärfva sig ett stort n.* Förklena ens goda n. och rykte. — *Ss. N-förteckning, -förveaxling, -förändring, -register.*

NAMNAM, nämnamn, n. sing. oböjl. (i barnspråket) Sötsaker: konfekt, sylt o. d.

NAMNBOT, m. sing. (i fornspråket) Titel.

NAMNCHIFFER, nämnschiff'r, m. 3. Begynnelsebokstäfverna till en persons namn, inbundna i hvarandra.

NAMNE, nämme, m. sing. Person, hvilken har lika namn som en annan. *Hans n. Erik Vindsvale*. — *Syn*. *Kajman, Namnlige*.

NAMNELIGEN, adv. (nytt ord, bildadt efter det tyska *namentlich*) Vid namn; med namnets angifvande; uttryckligen; synnerligen.

NAMNFÄSTE, n. 4. (i fornspråket) Gåfva, som den, hvilken gifvit en person ett vedernamn, var skyldig att gifva denne.

NAMNGIFVA, v. a. 3. (böjes som *Gifva*) 1) Gifva namn, uppkalla vid namn. — 2) Uppgifva namnet på person eller sak. — *Namngifvande*, n. 4. o. *Namngifning*, f. 2.

NAMNGIFVELSE, f. 3. 1) Uppkallande vid namn. — 2) Uppgifvande af namnet på person eller sak.

NAMNKRISTEN, m. 2. pl. — *kristne*. *En*,